

Aan de slag met een professional organizer – het vervolg

Leeg?

Een opgeruimde werkomgeving betekent een opgeruimd hoofd. Dát wilde ik wel eens meemaken en dus schakelde ik de hulp in van professional organizer Milly van de Meulen. Samen met haar bekeek ik mijn werkplek, ging ik na op welk punt ik tijdwinst kan behalen en ruimte ik op. (Je hebt het kunnen lezen in Switch). Ik kreeg een paar goeie tips en toen was het aan mezelf. Hier het vervolg.

Geconstateerde zwakke punten:

1. Mijn mailgedrag: elk mailtje dat in mijn scherm oppopt, lees ik onmiddellijk en beantwoord ik direct.
2. De onnodige rotzooi op, onder, voor, achter en naast mijn bureau.

Milly is net de deur uit en ik zit nog wat verbouwereerd achter mijn bureau. Ik wist niet dat het bureaublad lichtbruin van kleur was, zo lang had ik het al niet meer gezien. Alle troep is weg of opgeruimd en dit is dus mijn 'nieuwe' werkplek.

Mijn collega's gniffelen vanachter hun computer. 'Houd je nooit vol', zegt de één. 'Ben je nu genezen?', vraagt de ander. 'Wacht maar jongens', waarschuw ik. 'Dit gáát me lukken, hoe dan ook. En dat met die mail komt ook wel goed. Vanaf nu bekijk ik mijn mailbox nog maar drie keer per dag. Dat zouden jullie ook moeten doen, levert ontzettend veel tijdwinst op!' Ondertussen vraag ik mezelf af hoe ik het in godsnaam zal volhouden. Ik – de meest nieuwsgierige mens op deze aardbol – ben een mailtjesvreter. Maar dat verstoort dus mijn werkpatroon en mijn concentratie. En daarom moet ik daar vanaf. Ik prent het mezelf nog maar eens goed in. Alles wordt anders...

Al de eerstvolgende dag vergeet ik mijn mail uit te zetten. Pas als één van mijn collega's vraagt hoe het met mijn nieuwe leven staat, schiet het me weer te binnen: Mail, 3 x per dag. Het zit duidelijk nog niet in mijn systeem. Ik spreek mezelf bestraffend toe en zet de mail uit. Nog drie uren en ik mag er weer naar kijken... In mijn hoofd ontstaan allerlei doemscenario's. Stel je voor dat er dingen misgaan omdat ik mijn mail niet op tijd heb gelezen. Boze opdrachtgevers, drukkers die met lege handen staan, de vormgever die niet verder kan... Dan de stem van Milly: 'Als ze je écht dringend nodig hebben, dan bellen ze je wel'. En dat stelt me enigszins gerust. De mail blijft uit.

Anderhalf uur later hou ik het niet meer en kijk ik stiekem toch in mijn mail. Ik beantwoord de twee belangrijkste en laat de rest even voor wat het is – die kunnen later wel. Toch een kleine vooruitgang. Voorheen had ik ze allemaal gelijk beantwoord.

En zo rommelt het wat aan. Ik zet de mail wel uit, maar gluur zo nu en dan toch even. Slechts drie keer per dag kijken is voor deze mailverslaafde nog net wat teveel gevraagd. Maar... ik merk wel duidelijk een verbetering in mijn concentratiegehalte. Zodra de mail uit staat, werk ik een stuk rustiger. Het lukt me zowaar om een artikel in slechts twee etappes te schrijven. Wat een hoogtepunt! Vroeger (lees: twee dagen geleden) had ik hier minstens vijf of zes etappes voor nodig!

Ik voel me daadwerkelijk meer geconcentreerd. En dat stimuleert om vol te houden. De dagen en weken erna blijf ik op deze manier werken. Ik zet de mail uit als ik geconcentreerd kan werken en als ik even tijd heb, zet ik 'm aan. Die drie keer per dag, gaat me niet lukken, maar dat hoeft van mezelf ook niet. Ik heb al een hele vooruitgang geboekt en daar ben ik tevreden mee.

En dan de rommel rondom mijn werkplek. Ook dat gaat niet in één keer goed. Binnen no time ligt mijn bureau weer vol papier. Maar ik blijf mezelf er aan herinneren dat het anders kan. Zo nu en dan helpt dat, maar vaker ook niet. Het scheelt in ieder geval al dat ik de grootste troep al met Milly heb opgeruimd, denk ik dan maar. Geen stapels tijdschriften meer naast mijn bureau en genoeg kastruimte om te archiveren.

Toch is er een grote doorbraak op dit gebied binnen dit kantoor behaald, maar die heeft niets met mij te maken. Lees in dit verhaal even een paar alinea's terug en je vindt daar de collega die gniffelend achter zijn bureau zat en me doodleuk meldde dat ik 'het toch nooit vol zou houden'. Deze collega, beste lezers, heeft zélf het licht gezien. Geïnspireerd door mijn opruim-'enthousiasme' heeft hij zijn eigen werkplek eens onder de loep genomen om tot de conclusie te komen dat die misschien nog wel minder yin-yang was dan die van mij. (En daar had 'ie gelijk in).

De schrik was groot toen ik vanochtend het vlekkeloos schone bureau van mijn buurman aantrof. Keurig netjes heeft hij zijn papieroorlog onderverdeeld in bakjes en mapjes, de verzameling vuile koffiekoppen weggehaald en de lege koekverpakkingen weggegooid. En zo mijn bureau van de eerste plaats gestoten. Vergeleken bij het hoogstandje van mijn collega ziet mijn bureau er weer rommelig uit. Dit kan ik niet over mijn kant laten gaan, besluit ik, en dus begin ik van voren af aan. Alles wat ik niet nodig heb, gaat weg.

Ondertussen klinkt de stem van Milly in mijn hoofd. 'Volhouden', zegt ze. 'Organiseren kun je leren.'